

Comentariul poeziei Avram Iancu scrisa de Ana Blandiana- a doua parte

Criticul Al. Piru considera ca "Putini poeti contemporani au mai exprimat cu atata concretete idei filosofice, in fond noi raporturi de cunoastere intre eu si lume, punctul de plecare al oricarei poezii".

In lirica Anei Blandiana, somnul este domeniul abisului, teritoriul beatitudinii magice, preludiu al eternitatii, atractia pentru unitatea initiala pierduta in lirica sa nu numai noaptea e patria somnului ci si ziua Lumina, albul pot deveni ferestre spre eternitate : "E destul sa adorm/ Ca sa simt/ Mirosaproape impudic de verde/ de ierburi inalte care te cheama s-adormi/ Somn in somn,/ Lumina n lumina pierzandu-se" ("E destul sa adorm"). Somnul intoarce spre un eden launtric : "Dar eu visez amiaza-mbratisata/ de frigul diminetii si al serii,/ Ora de miere, galbena zapada/ Pe care-o ning din crengi invinse merii" ("Ma intorc in toamna").

Imagismul poetic romantic plasmuieste aparitii feerice, plamadite din mituri autohtone topite ca intr-o magma:

"Dormind inainteaza cantand din fluier stins

Invinsul crai al adormirii noastre,

In urma lui cresc codri mari de plans

Si hohotesc nemuritor dezastre." Avram Iancu revolutionarul roman din Transilvania, simbolul luptei pentru libertate nationala a romanilor si personalitate puternic legata de revolutia de la 1848 devine in poezia Anei Blandiana erou mitic, legendar.

Somnul e acum drumul care conduce dincolo de efemer, un drum nostalgic pe care "dormind inainteaza" cel ce s-a daruit neamului si "a murit invins" de puterea timpului zbuciumat al istoriei, dar cinstit de urmasi. "In urma lui cresc codri mari de plans/ Si hohotesc nemuritor dezastre".

Exteriorizarea emotiei provocate de puternicul sentiment patriotic al poetei devine limbaj al efectelor asemeni celui folosit de romanticii europeni. Modernitatea creatiei o da starea dihotomica, despartirea spiritului de materie.

Elementul autohtonizator e cantecul din fluier. Spatiul mioritic completat cu persistenta imaginii eroului mitic, "craiul" muntilor, devine spatiul etern, "al adormirii noastre". Laurentiu Ullici a sesizat "tipul de sentimentalitate mioritica" al poetei, "modul manolic al gandirii ei". Linistea cosmosului se rasfrange in oameni si-n peisaj. Oamenii si peisajul se intrepatrund:

"In urma lui se ara singur de cutremur

Pamantul nostru pustiit de somn

Si singur, sub al zilei rosu tremur,

Se seamana cu case vechi de domn."